

[Kim Behnke]

funds erhvervsvirksomheder er sammensat. Det vil sige, at på sådan en typisk mindre produktionsvirksomhed kan der være 3-4 HK'ere ansat på kontoret, der er måske et par arkitekter og en ingeniør ansat i udviklingsafdelingen, der er nogle smede og nogle elektrikere eller måske nogle tømrere ansat ude på værkstedet, et par SiD'ere til at passe nogle maskiner og endelig nogle ufaglærte til at ordne en række opgaver. På sådan en virksomhed ville skraldemandsmodellen jo få det hele til at bryde sammen, for i det øjeblik de på skift holder fri hver fjerde uge – snart er det arkitekten, snart er det HK-damen, der fører regnskabet, snart en af smedene – hvor finder man så den medarbejder, der kan gå ind og overtage deres job?

Ja, selv om man kunne finde én, der var uddannet og kvalificeret til at gå ind i alle disse forskellige job, ville fagforeningerne og det nuværende fagretlige system jo forhindre, at den pågældende medarbejder måtte udføre det her arbejde. Det er ganske enkelt forbudt for arkitekten at stå ved drejebænken og forbudt for HK-damen at feje gulvet nede i virksomheden. Derfor kan ordningen hverken helt eller halvt reducere arbejdsløsheden. Det eneste, ordningen kan gøre, er, at den i nogle ganske få virksomheder kan skjule, hvor stor ledigheden er.

Vi er fuldstændig enige i de betragtninger, som rigsstatistiker Zeuthen har gjort om, at når man flytter folk på orlov, når man flytter folk på forskellige uddannelsesordninger osv., skjuler man reelt størrelsen af arbejdsløsheden i Danmark, og man misbruger Danmarks Statistik til at lave nogle statistiske betragtninger, fordi Danmarks Statistik i sin definition af, hvem der er ledige, ikke opfanger alle dem, der går på forskellige kunstige ordninger.

Så er det blevet sagt særlig af SF i dag, at der med den århusianske model var tale om en form for praktisk solidaritet. Jamen hvem er man solidarisk over for, hvis man indfører disse ordninger? Dem, der går arbejdsløse? Ja, måske det enkelte individ, som på kunstig vis kommer i en eller anden form for kunstig beskæftigelse. Men man er ikke solidarisk over for arbejdsmarkedet set under ét, fordi det vil resultere i, at der i den anden ende er andre, der puffes ud i ledighed.

O.k., regeringen har da også på et tidspunkt været inde på, at man skulle røre lidt rundt i gryden en gang imellem og lade det på skift

være snart Peter, snart Jens og snart Poul, der gik rundt og var arbejdsløs. Fejlen ved den form for tænkning er, at man ikke kan få beskæftigelsen til at stige ved at dele kagen på en anden måde.

For at blive i kageudtrykket: I ved alle sammen, at når man skærer med en lagkagekniv, så hænger der lidt lagkage ved, hver gang kniven går en tur ned og går en tur op. Det er den offentlige administration: Hver gang man deler arbejdet her i landet, så vil den offentlige administration æde sig ind på det, så der bliver mindre og mindre samfundskage tilbage.

Det, der er brug for, det er vækst, meget vækst. Vækst, som kan gøre kagen større endnu, sådan at vi alle sammen kan glæde os over, at hvor vores afdeling af lagkagen er, bliver den større.

Den vækst koster selvfølgelig noget. Det, væksten koster, er, at den offentlige sektor bliver reduceret. Man kan så have ideologiske ideer om, at det er en god idé eller det ikke er en god idé, men man kommer ikke uden om, at der er ingen andre lande i den vestlige verden, der til sammenligning har en offentlig sektor, der udgør så stor en byrde på den private del som i Danmark.

Tidligere var vi i skarp konkurrence med svenskerne, men fordi de er kommet langt tættere på afgrunden, end vi er, har svenskerne tvunget af omstændighederne turdet gøre det, ingen tør gøre i Danmark. Oven i købet har man næsten tværpolitisk i det svenske parlament turdet foretage de nødvendige reduktioner.

Den vækst, der skal skabes ude i den private sektor, skal ske i form af nogle strategiske skattelettelser. Det kan ikke nytte noget, at man bare laver skattelettelser på må og få og så i øvrigt udnytter en skattereform til at slå nogle oven i hovedet, som man har et horn i siden på. Det, man skal bruge skattelettelser til, er at identificere, hvor skattelettelser for alvor kan skabe noget vækst, og det sker primært ved at gå efter nogle beskatninger af virksomhederne, nogle belastninger af virksomhederne, som i det daglige er med til at forhindre vækst på den enkelte virksomhed.

Jeg ved godt, at når vi i Fremskridtspartiet de sidste 20 år er gået på Folketingets talerstol og har brokket os over, at denne eller hin miljøregulering eller erhvervsbegrænsning ville